

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Δέκατο Τέταρτο

Η Τελευταία Γενεά: Αποκάλυψη της Προφητικής Εκπλήρωσης του Ιεζεκιήλ και της Σφράγισης των 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Η γενεά που έγινε μάρτυς της ελεύσεως του τρίτου αλίμονο, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, είναι η τελευταία γενεά της ιστορίας της γης. Το χωρίο από τον Ιεζεκιήλ, το οποίο επιβεβαιώνει αυτήν την αλήθεια, έγινε κατανοητό από τους Μιλλεριτικούς ως ευθέως συνδεδεμένο με την παραβολή των δέκα παρθένων, και, επομένως, με το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ. Σε εκείνη την ιστορία, το όραμα του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, το οποίο «δεν θα αργούσε πλέον», και το οποίο εκπληρώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844, προεικόνιζε τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά η προφητεία του Ιεζεκιήλ περί του οράματος που δεν θα παρατεινόταν πλέον εκπληρώνεται τελείως στην ιστορία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία άρχισε με την έλευση του τρίτου αλίμονο, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001.

Και ήλθε προς εμέ ο λόγος του Κυρίου, λέγων· Υιὲ ἀνθρώπου, τί είναι αυτή η παροιμία που έχετε στη γη του Ισραήλ, λέγοντας, Αι ημέραι παρατείνονται, και πάσα όρασις εκλείπει; Διά τούτο είπον προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Θέλω παύσει την παροιμίαν ταύτην, και δεν θέλουσι πλέον μεταχειρίζεσθαι αυτήν ως παροιμίαν εν τῷ Ισραήλ· αλλά είπον προς αυτούς, Αι ημέραι είναι πλησίον, και η έκβασις πάσης οράσεως. Διότι δεν θέλει υπάρχει πλέον ουδεμία ματαία όρασις ουδέ κολακευτική μαντεία εν μέσω του οίκου του Ισραήλ. Διότι εγώ είμαι ο Κύριος· εγώ θέλω λαλήσει, και ο λόγος τον οποίον θέλω λαλήσει θέλει εκτελεσθή· δεν θέλει πλέον βραδύνει· διότι εν ταις ημέραις σας, ω οίκος αποστάτης, θέλω είπει τον λόγον και θέλω εκτελέσει αυτόν, λέγει Κύριος ο Θεός. Πάλιν ήλθε προς εμέ ο λόγος του Κυρίου, λέγων· Υιὲ ἀνθρώπου, ιδού, οι του οίκου του Ισραήλ λέγουσι, Η όρασις την οποίαν βλέπει είναι διά πολλὰς ημέρας, και προφητεύει περί καιρών μακρινών. Διά τούτο είπον προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ουδείς εκ των λόγων μου θέλει πλέον βραδύνει, αλλά ο λόγος τον οποίον ελάλησα θέλει εκτελεσθή, λέγει Κύριος ο Θεός. Ιεζεκιήλ 12:21–28.

Όλοι οι προφήτες ομιλούν περί των εσχάτων ημερών, και το «ματαία όρασις» και η «κολακευτική μαντεία» «εντός του οίκου του Ισραήλ» είναι η κίβδηλη όψιμη βροχή, ένα μήνυμα «ειρήνης και ασφάλειας», το οποίο υποστηρίζει ότι «η όρασις την οποίαν βλέπει είναι διά πολλές ημέρες ακόμη, και προφητεύει περί καιρών μακρινών». Αυτή είναι η «αντιλογία» του Αββακούμ, διότι όσοι προβάλλουν τη «ματαία όραση» αντιλέγουν προς «την όραση που αυτός βλέπει». Ισχυρίζονται ότι «Η όραση που αυτός βλέπει είναι διά πολλές ημέρες ακόμη, και προφητεύει περί καιρών μακρινών». Οι αγγελιοφόροι του μηνύματος της ειρήνης και ασφάλειας ισχυρίζονται: «αι ημέραι παρατείνονται, και πάσα όρασις αποτυγχάνει»· άλλωστε, δεν προείπε την 18η Ιουλίου 2020; Οι αγγελιοφόροι της «ματαίας οράσεως» προσδιορίζονται επίσης από τον Ιεζεκιήλ στα δύο πρώτα εδάφια του κεφαλαίου.

Και ο λόγος του Κυρίου ήλθε προς εμέ, λέγων: Υιέ ανθρώπου, κατοικείς εν μέσω οίκου αποστατικού, οι οποίοι έχουν οφθαλμούς διά να βλέπουν, και δεν βλέπουν· έχουν ώτα διά να ακούν, και δεν ακούν· διότι είναι οίκος αποστατικός. Ιεζεκιήλ 12:1, 2.

Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους και όλοι ομιλούν περί των εσχάτων ημερών· και όταν ο Χριστός απευθύνθηκε προς τους φιλονεικούντες Ιουδαίους στην ιστορία της διακονίας Του, παρέθεσε τον Ησαΐα για να προσδιορίσει τους φιλονεικούντες Ιουδαίους, οι οποίοι τότε αποχωρίζονταν από τον Θεό, ως έχοντες οφθαλμούς διά να βλέπουν, και όμως μη βλέποντες, και ώτα διά να ακούουν, και όμως μη ακούντες. Τότε όπως και τώρα, ο Ιεζεκιήλ απευθύνεται προς τους χλευαστές άνδρες του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, τους φιλονεικούντες Ιουδαίους της εποχής μας, οι οποίοι προβάλλουν ένα μήνυμα ειρήνης και ασφάλειας σε αντίθεση προς το μήνυμα της όσιμης βροχής. Ο Ιησούς διέπετο από τους κανόνες που ο Ίδιος έθεσε στον Λόγο Του, ώστε και οι προρρήσεις Του να απευθύνονται επίσης στις έσχατες ημέρες, ακόμη πιο συγκεκριμένα από ό,τι στις ημέρες κατά τις οποίες απευθύνθηκε προς τους φιλονεικούντες Ιουδαίους.

Διά τοῦτο λαλῶ πρὸς αὐτοὺς διὰ παραβολῶν· διότι βλέποντες δὲν βλέπουν, καὶ ἀκούοντες δὲν ἀκούουν, οὐδὲ κατανοοῦν. Καὶ ἐν αὐτοῖς ἐκπληροῦται ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου, ἡ ὁποία λέγει· Ἀκούοντες θὰ ἀκούσητε καὶ δὲν θὰ ἐννοήσητε, καὶ βλέποντες θὰ ἰδῆτε καὶ δὲν θὰ καταλάβητε· διότι ἐπαχύνθη ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τὰ ὦτα αὐτῶν ἐγένιναν βαρῆκοα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκλείσαν· μήποτε ἴδωσι με τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀκούσωσι με τὰ ὦτα, καὶ νοήσωσι με τὴν καρδίαν, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσω αὐτούς. Μακάριοι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν, διότι βλέπουν· καὶ τὰ ὦτα ὑμῶν, διότι ἀκούουν. Διότι ἀληθῶς σὰς λέγω ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι ἐπεθύμησαν νὰ ἴδουν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδαν, καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀκούετε, καὶ δὲν τὰ ἤκουσαν. Κατὰ Ματθαῖον 13:13–17.

Το φαινόμενο ενός λαού που ακούει, και όμως δεν ακούει, και βλέπει, αλλά δεν βλέπει, αποτελεί το γνώρισμα ενός άλλοτε λαού του Θεού, ο οποίος βρίσκεται στη διαδικασία του παραμερισμού. Το προφητικό αυτό φαινόμενο αποτελεί εκπλήρωση της προφητείας του Ησαΐα περί μιας τέτοιας καταστάσεως. Όπως συμβαίνει με όλους τους προφήτες, ο Ησαΐας, μαζί με τον Χριστό, ομιλεί για τις έσχατες ημέρες.

Κατὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Ὀζίας, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου, ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἐπλήρου τὸν ναόν. Ἄνωθεν αὐτοῦ ἴσαντο Σεραφεῖμ· ἕκαστον εἶχε ἕξ πτέρυγας· με τὰς δύο ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ με τὰς δύο ἐκάλυπτε τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ με τὰς δύο ἐπέτατο. Καὶ ἔκραζεν τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, καὶ ἔλεγεν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος τῶν δυνάμεων· πᾶσα ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ οἱ παραστάται τῆς θύρας ἐσαλεύθησαν ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ κράζοντος, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ. Τότε εἶπα, Οὐαί εἰς ἐμέ! διότι ἐχάθην· ἐπειδὴ εἰμι ἄνθρωπος ἀκαθάρτων χειλέων, καὶ κατοικῶ ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκαθάρτων χειλέων· διότι οἱ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸν Βασιλέα, τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων. Τότε ἐπέταξεν πρὸς ἐμέ ἐν τῶν Σεραφεῖμ, ἔχον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἄνθρακα πυρός, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει με τὰς λαβίδας ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ ἤγγισεν αὐτὸν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ εἶπεν, Ἴδου, τοῦτο ἤγγισε τὰ χεῖλη σου· καὶ ἡ ἀνομία σου ἀφηρέθη, καὶ ἡ ἀμαρτία σου ἐκαθαρίσθη. Ἦκουσα ἔτι τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου λέγουσαν, Τίνα θέλω ἀποστείλει, καὶ τίς θέλει ὑπάγει δι' ἡμᾶς; Τότε εἶπα, Ἴδου ἐγώ· ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπεν,

Ἔπαγε, καὶ εἶπε πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον, Ἀκοῆ θέλετε ἀκούσει, ἀλλὰ δὲν θέλετε ἐννοήσει· καὶ βλέποντες θέλετε ἰδεῖ, ἀλλὰ δὲν θέλετε καταλάβει. Πάχυνον τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ βάρυνον τὰ ὄτα αὐτῶν, καὶ κλεῖσον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν· μήποτε ἴδωσι με τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀκούσωσι με τὰ ὄτα αὐτῶν, καὶ νοήσωσι με τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰαθῶσιν. Ἡσαΐας 6:1–10.

Ο Ἡσαΐας, ο Ἰεζεκιήλ καὶ ὁ Χριστὸς ἀντιπροσωπεύουν ὅλοι ἐκείνους ποὺ σφραγίζονται κατὰ τις ἐσχατὲς ἡμέρες, κατὰ τὴν ὄψιμη βροχή, ὅταν τὸ ἀληθινὸ καὶ τὸ ψευδὲς μῆνυμα τῆς ὄψιμης βροχῆς ἀποτελεῖ ἀντικείμενο ἀντιλογίας, σε ἐκπλήρωση τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ Ἀββακούμ. Σύμφωνα με τὸν Ἰησοῦ, κατὰ τὴ χρονικὴ περίοδο κατὰ τὴν ὁποία αὐτὸ ἐκπληρώνεται, οά δίκαιοι «βλέπουν» τὶς παραβολές, πράγμα ποὺ ἀποτελεῖ σύμβολο προφητείας. Οά «σοφοί» κατανοοῦν τὸ προφητικὸ μῆνυμα τῆς ὄψιμης βροχῆς, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τοὺς φιλονικούντες Ἰουδαίους οὔτε βλέπουν οὔτε ἀκούν, καὶ σύμφωνα με τὸν Ἰεζεκιήλ προβάλλουν ἓνα μῆνυμα εἰρήνης καὶ ασφάλειας, υποστηρίζοντας ὅτι ἡ ἐκπλήρωση τῶν προρρήσεων βρίσκεται πολὺ μακριὰ στὸ μέλλον. Δὲν ἀρνοῦνται τὶς προρρήσεις· οά φιλονικούντες Ἰουδαῖοι ἀπέδιδαν ἀπλῶς λεκτικὴ συγκατάθεση στὴν πρόρρηση περὶ τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Μεσσία· ἀλλὰ ἀπλῶς τοποθετοῦσαν τὸ γεγονός σε ἓνα μακρινὸ μέλλον. Ὡστόσο ὁ Ἰησοῦς ἀπηύθυνε μακαρισμὸ πρὸς ἐκείνους ποὺ θὰ «έβλεπαν» τὸ προφητικὸ μῆνυμα τοῦ καιροῦ τοῦς.

Κατὰ τὶς ἡμέρες τοῦ Χριστοῦ, ἦταν τὸ μῆνυμα ποὺ ἐφθάσε κατὰ τὸ βάπτισμά Του, ὅταν κατήλθε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὸ βάπτισμά Του προεικόνιζε τὴν κάθοδο τοῦ ἀγγέλου τῆς Ἀποκάλυψης δέκα στίς 11 Αὐγούστου 1840. Ἡ θεία κάθοδος σε καθεμίᾳ ἀπὸ τὶς δύο αὐτὲς ἱστορίες σημεῖωνε τὴν ἀφίξη τοῦ μηνύματος τῆς παρούσας ἀλήθειας γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ· γιὰ τὸν Ἰησοῦ, ἦταν τὸ μῆνυμα τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεώς Του, ὅπως παριστάνεται με τὸ βάπτισμά Του. Γιὰ τοὺς Μιλλερίτες, ἦταν τὸ μῆνυμα τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἀλίμονο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωνε τὸ δοκιμαστικὸ μῆνυμα τῆς προφητείας τοῦ χρόνου. Ἀμφότερες αὐτὲς οά ἱστορίες εὐθυγραμμίζονται με τὴν ἀφίξη τοῦ δοκιμαστικοῦ μηνύματος τῆς ὄψιμης βροχῆς στίς 11 Σεπτεμβρίου 2001. Γι' αὐτὸ ἡ Ἀδελφὴ White καταγράφει τὰ ἐξῆς:

«Ὅλα τὰ μηνύματα ποὺ δόθηκαν ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844 πρέπει νὰ καταστοῦν ἰσχυρὰ τώρα, διότι υπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν χάσει τὸν προσανατολισμὸ τοῦς. Τὰ μηνύματα πρέπει νὰ μεταβούν πρὸς ὅλες τὶς ἐκκλησίες.

«Ὁ Χριστὸς εἶπε: “Μακάριοι οά ὀφθαλμοὶ σας, διότι βλέπουν· καὶ τὰ ὠτα σας, διότι ἀκούουν. Διότι ἀληθῶς σας λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆτες καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἐπεθύμησαν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀκούετε, καὶ δὲν τὰ ἤκουσαν” [Matthew 13:16, 17]. Μακάριοι οά ὀφθαλμοὶ ποὺ εἶδαν τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐθεάθησαν τὸ 1843 καὶ τὸ 1844.»

«Τὸ μῆνυμα δόθηκε. Καὶ δὲν πρέπει νὰ υπάρξει καμία καθυστέρηση στὴν ἐπανάληψη τοῦ μηνύματος, διότι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἐκπληρώνονται· τὸ τελικὸ ἔργο πρέπει νὰ ὀλοκληρωθεῖ. Ἐνα μεγάλο ἔργο θὰ ἐπιτελεσθεῖ σε σύντομο χρονικὸ διάστημα. Σύντομα θὰ δοθεῖ, κατὰ τὸν ὀρισμὸ τοῦ Θεοῦ, ἓνα μῆνυμα ποὺ θὰ διογκωθεῖ σε δυνατὴ κραυγὴ. Τότε ὁ Δανιήλ θὰ σταθεῖ στὸν κλῆρο τοῦ, γιὰ νὰ δώσει τὴ μαρτυρία τοῦ.»

Η προσοχή των εκκλησιών μας πρέπει να αφυπνισθεί. Στεκόμαστε στα όρια του μεγαλειωδεστέρου γεγονότος στην ιστορία του κόσμου, και ο Σατανάς δεν πρέπει να έχει εξουσία επάνω στον λαό του Θεού, ώστε να τον αποκοιμίσει. Ο παπισμός θα εμφανισθεί με τη δύναμή του. Όλοι πρέπει τώρα να αφυπνισθούν και να ερευνήσουν τις Γραφές, διότι ο Θεός θα γνωστοποιήσει στους πιστούς Του εκείνα που θα συμβούν στον έσχατο καιρό. Ο λόγος του Κυρίου πρέπει να έλθει προς τον λαό Του με δύναμη...

«Αυτό είναι που μου έχει παρουσιαστεί—ότι είμαστε κοιμισμένοι και δεν γνωρίζουμε τον καιρό της επισκέψεώς μας. Αλλά αν ταπεινώσουμε τους εαυτούς μας ενώπιον του Θεού και Τον εκζητήσουμε με όλη την καρδιά, θα ευρεθεί από εμάς.» Manuscript Releases, τόμος 21, 436–438.

Το μήνυμα που έχει προτυπωθεί δια του μηνύματος της παρουσίας αληθείας του Μεσσία στην ιστορία του Χριστού, και του μηνύματος της παρουσίας αληθείας από το 1840 έως το 1844, υποδεικνύει τις έσχατες ημέρες, όταν το Μιλλεριτικό μήνυμα επαναλαμβάνεται. Εκείνοι που, στις ιστορίες που παριστάνονται, παρουσιάζονται ως άνικανοι να «βλέπουν και να ακούουν», «δεν γνωρίζουν τον καιρό της επισκέψεώς τους». Όταν ο Ήσαϊας παρουσιάζει την πρώτη αναφορά στους αγγελιοφόρους του παραχαραγμένου μηνύματος της όψιμης βροχής, οι όποιοι βλέπουν, αλλά δεν βλέπουν, επισημαίνει τον καιρό όταν αρχίζει αυτή η περίοδος, ή περίοδος την οποία η Αδελφή White είπε ότι είναι «ένα μήνυμα θεόσταλτα ώρισμένο, που θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή». Ο όρος «θεόσταλτα ώρισμένο» αντιπροσωπεύει συγκεκριμένο καιρό κατά τον οποίο το μήνυμα θα έφθανε, και στο έδαφιο τρία του έκτου κεφαλαίου του Ήσαϊα, ο Ήσαϊας προσδιορίζει ακριβώς εκείνον τον καιρό.

Και έκραζεν ό εις προς τόν άλλον, και έλεγεν· Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαβαώθ· πάσα ή γη είναι πλήρης της δόξης αυτού. Ησαΐας 6:3.

Η αδελφή Ουάιτ επισημαίνει ότι, όταν οι άγγελοι κράζουν ο ένας προς τον άλλον: «Άγιος, Άγιος, Άγιος» στο χωρίο όπου ο Ησαΐας παριστάνει εκείνους που έχουν οφθαλμούς, που βλέπουν, αλλά δεν βλέπουν, αυτό εκπληρώνεται στις 11 Σεπτεμβρίου 2001.

«Καθώς αυτοί [οι άγγελοι] βλέπουν το μέλλον, όταν ολόκληρη η γη θα γεμίσει με τη δόξα Του, ο θριαμβευτικός ύμνος αίνου αντιλαλεί από τον έναν προς τον άλλον με μελωδική ψαλμωδία: “Άγιος, άγιος, άγιος, είναι ο Κύριος των Δυνάμεων.” Είναι πλήρως ικανοποιημένοι να δοξάζουν τον Θεό· και στην παρουσία Του, κάτω από το χαμόγελο της επιδοκμασίας Του, δεν επιθυμούν τίποτε περισσότερο. Στο να φέρουν την εικόνα Του, στο να επιτελούν την υπηρεσία Του και να Τον προσκυνούν, η ύψιστη φιλοδοξία τους φθάνει σε πλήρη εκπλήρωση.» Review and Herald, 22 Δεκεμβρίου 1896.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 άρχισε η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει, και η διαμάχη του Αββακούμ άρχισε, καθώς η παραβολή των δέκα παρθένων επαναλαμβανόταν. Σε εκείνο το σημείο η προφητεία του Ιεζεκιήλ έφθασε στην τέλεια εκπλήρωσή της. Ο προφητικός Λόγος δεν θα καθυστερήσει πλέον, και η γενεά που έγινε μάρτυρας της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 είναι η τελευταία γενεά του πλανήτη γη, διότι το όραμα στο τέλος του Αντβεντισμού αναγγέλλει το κλείσιμο της δοκιμασίας κατά τη δεύτερη έλευση του

Χριστού. Μία δεύτερη μαρτυρία αυτού του γεγονότος βρίσκεται στο βιβλίο του Λουκά, κεφάλαιο είκοσι ένα.

Αληθώς σας λέγω, ότι η γενεά αυτή δεν θα παρέλθει, έως ότου εκπληρωθούν όλα. Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν· οι δε λόγοι μου δεν θα παρέλθουν. Λουκάς 21:32, 33.

Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά, ο Ιησούς προσδιορίζει την τελευταία γενεά της ιστορίας της γης. Μόλις έχει παρουσιάσει μια επισκόπηση μιας προοδευτικής ιστορίας, από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το έτος 70, έως και διαμέσου της Μιλλεριτικής ιστορίας. Έπειτα παρεκκλίνει από την αφήγηση της άμεσης προσδιορίσεως της προφητικής ιστορίας και παραθέτει μια παραβολή, η οποία απλώς επαναλαμβάνει και επεκτείνει την προφητική ιστορία που παρουσίασε. Έτσι παρείχε δύο εσωτερικούς μάρτυρες της αυτής αφήγησης, και κατέληξε προσδιορίζοντας ότι η «γενεά» η οποία υπήρξε μάρτυς αυτών των γεγονότων θα ζούσε έως την επιστροφή Του, προσδιορίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο, από τα συμφοραζόμενα, τη γενεά που αντιπροσωπεύεται από τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Η ιστορία της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αφορά την τελευταία γενεά, και αυτοί δεν γεύονται θάνατο, παρότι ζουν στον καιρό κατά τον οποίο ο ουρανός και η γη παρέρχονται.

Πλην, ή ημέρα του Κυρίου θέλει έλθει ως κλέπτης εν νυκτί· καθ' ἣν οἱ οὐρανοὶ θέλουσι παρέλθει μετὰ μεγάλου συριγμοῦ, καὶ τὰ στοιχεῖα θέλουσι διαλυθῆ ὑπὸ καύσου, καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα θέλουσι κατακαῆ. Ἐπειδὴ λοιπὸν πάντα ταῦτα διαλύονται, ποίους πρέπει νὰ εἴσθε ὑμεῖς εἰς πᾶσαν ἀγίαν διαγωγὴν καὶ εὐσέβειαν, προσμένοντες καὶ σπεύδοντες τὴν παρουσίαν τῆς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ πυρούμενοι θέλουσι διαλυθῆ, καὶ τὰ στοιχεῖα πυρακτούμενα θέλουσι χωνευθῆ; Β' Πέτρου 3:10–12.

Η δευτέρα παρουσία του Χριστού παραστάθηκε κατά τη μεταμόρφωση του Χριστού.

«Ο Μωσής επάνω στο όρος της μεταμορφώσεως ήταν μάρτυρας της νίκης του Χριστού επί της αμαρτίας και του θανάτου. Αντιπροσώπευε εκείνους οι οποίοι θα εξέλθουν από τον τάφο κατά την ανάσταση των δικαίων. Ο Ηλίας, ο οποίος είχε μετατεθεί στον ουρανό χωρίς να δει θάνατο, αντιπροσώπευε εκείνους που θα είναι ζώντες επάνω στη γη κατά τη δευτέρα παρουσία του Χριστού, και οι οποίοι θα «μεταμορφωθούν εν ριπή οφθαλμού, εν μια στιγμή, κατά την εσχάτη σάλπιγγα», όταν «το θνητόν τούτο πρέπει να ενδυθή αθανασία» και «το φθαρτόν τούτο πρέπει να ενδυθή αφθαρσίαν». Α' Κορινθίους 15:51–53. Ο Ιησούς ήταν ενδεδυμένος με το φως του ουρανού, όπως θα εμφανισθεί όταν έλθει «εκ δευτέρου χωρίς αμαρτίας εις σωτηρίαν». Διότι θα έλθει «εν τη δόξη του Πατρός αυτού μετά των αγίων αγγέλων». Εβραίους 9:28· Μάρκος 8:38. Η υπόσχεση του Σωτήρος προς τους μαθητές είχε τώρα εκπληρωθεί. Επάνω στο όρος η μέλλουσα ένδοξη βασιλεία παριστάνετο σε μικρογραφία,—ο Χριστός ο Βασιλεύς, ο Μωσής ως αντιπρόσωπος των αναστημένων αγίων, και ο Ηλίας των μετατεθειμένων». Η Ζωή του Χριστού, 421.

Ο Ηλίας, ο οποίος δεν πέθανε, αντιπροσωπεύει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες που δεν πεθαίνουν, και ο Μωσής αντιπροσωπεύει εκείνους που πράγματι πεθαίνουν. Στις έσχατες ημέρες, αυτές οι δύο τάξεις παριστάνονται στο έβδομο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως ως οι εκατόν σαράντα

τέσσερις χιλιάδες και ο πολύς όχλος. Όταν ανοίγεται η πέμπτη σφραγίδα στο έκτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, σε εκείνους που φονεύθηκαν από τον παπισμό κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα δίδονται λευκές στολές.

«Και όταν ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδον υποκάτω του θυσιαστηρίου τας ψυχάς των εσφαγμένων διά τον λόγον του Θεού και διά την μαρτυρίαν την οποίαν εκράτουν· και έκραζαν μετά φωνής μεγάλης, λέγοντες· Έως πότε, Δέσποτα, άγιε και αληθινέ, δεν κρίνεις και δεν εκδικείς το αίμα ημών από τους κατοικούντας επί της γης; Και εδόθη εις έκαστον εξ αυτών στολή λευκή [Κηρύχθησαν καθαροί και άγιοι]· και ερρέθη προς αυτούς να αναπαυθούν έτι ολίγον καιρόν, έως ότου συμπληρωθούν και οι σύνδουλοι αυτών και οι αδελφοί αυτών, οι μέλλοντες να θανατωθούν καθώς και αυτοί» [Αποκάλυψις 6:9–11]. Εδώ παρουσιάσθηκαν στον Ιωάννη σκηνές οι οποίες δεν ήσαν κατά κυριολεξίαν πραγματικότης, αλλά εκείνα τα οποία επρόκειτο να συμβούν σε μελλονική χρονική περίοδο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 197.

Οι μάρτυρες ερωτούν πότε ο Θεός θα εκδικήσει τον φόνο τους. Ένας μάρτυρας είχε την πίστη του Ιησού πριν θανατωθεί, διότι η εκδήλωση ακριβώς αυτής της πίστεως ώθησε τον παπισμό να τον φονεύσει. Οι λευκές στολές αντιπροσωπεύουν τη δικαιοσύνη του Χριστού, αλλά οι λευκές στολές που δόθηκαν σε αυτές τις ψυχές, οι οποίες είχαν φονευθεί, τους δόθηκαν μετά το μαρτύριό τους. Οι στολές είναι σύμβολο του μαρτυρίου, όχι απλώς της δικαιοσύνης του Χριστού. Ένας μάρτυρας έχει τη στολή της δικαιοσύνης του Χριστού πριν θανατωθεί. Στο έβδομο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, στο μεγάλο πλήθος δίδονται λευκές στολές, αντιπροσωπεύοντας έτσι εκείνους που θα πεθάνουν κατά την επερχόμενη αιματοχυσία του νόμου της Κυριακής. Έτσι, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αντιπροσωπεύονται από τον Ηλία, και οι πιστοί που αποθνήσκουν εν Κυρίω από τον Μωυσή στο όρος της μεταμορφώσεως.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι η γενεά που δεν πεθαίνει, και είναι η γενεά στην οποία αναφέρεται ο Χριστός, ότι είναι ζωντανή όταν ο ουρανός και η γη παρέλθουν, στο κατά Λουκᾶν κεφάλαιο είκοσι ένα.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Ο φόνος του Άβελ ήταν το πρώτο παράδειγμα της έχθρας που ο Θεός είχε δηλώσει ότι θα υπήρχε μεταξύ του όφεως και του σπέρματος της γυναικός — μεταξύ του Σατανά και των υπηκόων του και του Χριστού και των ακολούθων Του. Μέσω της αμαρτίας του ανθρώπου, ο Σατανάς είχε αποκτήσει κυριαρχία επί του ανθρώπινου γένους, αλλά ο Χριστός θα τους καθιστούσε ικανούς να αποτινάξουν τον ζυγό του. Κάθε φορά που, διά της πίστεως στον Αμνό του Θεού, μια ψυχή απαρνείται την υπηρεσία της αμαρτίας, η οργή του Σατανά εξάπτεται. Η αγία ζωή του Άβελ μαρτυρούσε εναντίον του ισχυρισμού του Σατανά ότι είναι αδύνατον για τον άνθρωπο να τηρήσει τον νόμο του Θεού. Όταν ο Κάιν, κινούμενος από το πνεύμα του πονηρού, είδε ότι δεν μπορούσε να ελέγξει τον Άβελ, εξοργίσθηκε τόσο ώστε αφαίρεσε τη ζωή του. Και όπου υπάρχουν κάποιοι που θα σταθούν για τη δικαίωση της δικαιοσύνης του νόμου του Θεού, το ίδιο πνεύμα θα εκδηλωθεί εναντίον τους. Είναι το πνεύμα που, διαμέσου όλων των αιώνων, έχει υψώσει τον πάσσαλο και έχει ανάψει τη φλεγόμενη πυρά για τους μαθητές του Χριστού. Αλλά οι σκληρότητες που σωρεύονται επάνω στον ακόλουθο του Ιησού

υποκινούνται από τον Σατανά και τις δυνάμεις του, επειδή δεν μπορούν να τον εξαναγκάσουν να υποταχθεί στον έλεγχό τους. Είναι η μανία ενός νικημένου εχθρού. Κάθε μάρτυρας του Ιησού έχει πεθάνει ως νικητής. Λέγει ο προφήτης: “Και αυτοί ενίκησαν αυτόν [‘τον όφιν τον αρχαίον, τον καλούμενον διάβολον, και τον Σατανάν’] διά του αίματος του Αρνίου και διά τον λόγον της μαρτυρίας αυτών· και δεν ηγάπησαν την ζωήν αυτών μέχρι θανάτου.” Αποκάλυψις 12:11, 9.» Πατριάρχαι και Προφήται, 77.